

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 07.08.2006, sp. zn. 1 To 37/2006, ECLI:CZ:VSPH:2006:1.TO.37.2006.1

Číslo: 16/2008

Právní věta: Za poradu s klientem přesahující jednu hodinu náleží obhájci odměna za jeden úkon právní služby bez ohledu na to, jak byla porada dlouhá a o jakou dobu přesáhla stanovenou minimální délku (§ 11 odst. 1 písm. e, f, g, i/ advokátního tarifu).

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 07.08.2006

Spisová značka: 1 To 37/2006

Číslo rozhodnutí: 16

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna ustanoveného obhájce

Předpisy: § 11 odst. 1 písm. e) předpisu č. 177/1996Sb.

§ 11 odst. 1 písm. f) předpisu č. 177/1996Sb.

§ 11 odst. 1 písm. g) předpisu č. 177/1996Sb.

§ 11 odst. 1 písm. i) předpisu č. 177/1996Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl stížnost obhájce Mgr. S. N. proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2006, sp. zn. Nt 279/2005.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením rozhodl Krajský soud v Praze, že obhájci Mgr. S. N. přísluší v řízení o přípustnosti vydání F. S. T. odměna a náhrada hotových výdajů, včetně daně z přidané hodnoty v celkové výši 53 639 Kč. Z toho činí odměna za celkem 16 úkonů právní služby – 15 úkonů podle § 11 odst. 1 písm. b), c), e), g) vyhl. č. 177/96 Sb., advokátního tarifu, ve znění novel, z toho jeden vzhledem k délce s dvojnásobkem sazby a 1 úkon podle § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu – vesměs v sazbě podle § 10 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu, zvýšené podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu na dvojnásobek, po snížení podle § 15a advokátního tarifu, celkem částku 29 700 Kč, šestnáct paušálních náhrad podle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu celkem 1 200 Kč, náhrada za ztrátu času podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu celkem 4 000 Kč, náhrada cestovních výdajů celkem 10 075 Kč, celkem tedy 45 075 Kč a s připočtením daně z přidané hodnoty ve výši 8 564 Kč pak celková přiznaná částka činí 53 639 Kč. Podrobnější vymezení jednotlivých částek je v konkrétních případech zřejmé z výroku napadeného usnesení a pak též z jeho odůvodnění.

Proti tomuto usnesení podal obhájce Mgr. S. N. včas stížnost. Uvedl v ní, že na rozdíl od vyúčtování, které soudu předložil, bylo mu přiznáno pouze dvojnásobné a nikoli trojnásobné zvýšení odměny, které je namístě vzhledem k nutnosti užití cizího práva a cizího jazyka a nedůvodně také za poradu s klientem byla přiznána odměna pouze za jeden úkon bez ohledu na délku porady. Obhájce poukazoval v tomto směru na to, že pokud u tohoto úkonu podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu není uvedeno, že odměna náleží za každé započaté dvě hodiny, je tomu tak jen proto, že u tohoto úkonu na rozdíl od jiných je stanovena dolní časová hranice, od níž se teprve porada za hrazený úkon právní služby považuje. To ale neznamená, že porada je hrazena jako jeden úkon bez ohledu na její délku, ale při délce nejméně 2 hodiny a 2 minuty má být přiznána odměna jako za 2 úkony, při délce porady nejméně 3 hodiny 3 minuty pak třeba přiznat odměnu za tři úkony. Pokud pak jde o zvýšení odměny na trojnásobek, není pravda, že nebylo třeba studovat německé právo v němčině, když potřebné části německého kodexu jsou obsaženy v příslušném trestním spise. Obhájce ověřoval, zda ve spise obsažené znění je autentické a úplné a studoval i související ustanovení německého práva, která by případně mohla vydání zpochybnit. Jde i o otázku místní příslušnosti či vydání více příkazů k zatčení, když dokonce obhájce věc konzultoval s německým obhájcem vydávaného. Šlo také o úkony časově náročné, a to i pokud jde o déletrvající porady s klientem a přinejmenším u těchto úkonů je trojnásobné zvýšení odměny důvodné. Obhájce proto navrhl, aby vrchní soud napadené usnesení zrušil a rozhodl o výši odměny tak, jak to obhájce ve vyúčtování požadoval.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroků napadeného usnesení i řízení tomuto usnesení předcházející a dospěl k následujícím závěrům.

Soud prvního stupně správně, úplně a podrobně ve výroku napadeného usnesení uvedl jednotlivé položky, za které přiznal odměnu a náhrady jednak hotových výdajů, jednak za promeškaný čas. V toto směru ostatně ani obhájce nevznáší proti napadenému usnesení žádné výhrady. To se týká v zásadě i aplikace jednotlivých ustanovení § 10 a § 11 advokátního tarifu, pokud jde o odměnu a též § 13 a § 14 advokátního tarifu, pokud jde o výše zmíněné náhrady. V podrobnostech proto v tomto směru vrchní soud odkazuje na obsah napadeného usnesení, s nímž se zcela ztotožňuje.

Se závěry soudu prvního stupně se však vrchní soud ztotožňuje i pokud jde o nedůvodnost zvýšení mimosmluvní odměny na trojnásobek. Soud prvního stupně v tomto směru důvodně poukazuje na to, že rozsah potřebné znalosti cizího práva, a to i pro soud rozhodující o přípustnosti vydání, je v souladu s mezinárodním právem i s vnitrostátní úpravou dán a vymezen potřebou posouzení podmínek přípustnosti vydání a příslušný text odpovídajících zákonných ustanovení dle práva dožadujícího státu je (v českém překladu) součástí spisu. Nebylo tedy třeba, aby obhájce vyvinul významnější aktivitu, pokud jde o seznámení se s německou právní úpravou, která by překračovala seznámení se s trestním spisem. Pokud pak přesto obhájce ověřoval autentické znění příslušných ustanovení německého práva, případně i znění dalších ustanovení, podle jeho názoru po poradě s klientem pro věc významných, je tato skutečnost více než dostatečně vyjádřena tím, že soudem prvního stupně byla přiznaná odměna, stanovená podle § 10 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu, zvýšena na dvojnásobek, byť to soud prvního stupně odůvodňuje zejména použitím cizího jazyka obhájcem při kontaktu s klientem. Ani to ovšem nebylo nezbytně nutné vzhledem k přítomnosti tlumočnice u většiny úkonů právní služby.

Zvýšení odměny podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu nikoli na až trojnásobek, ale pouze na dvojnásobek, jak to učinil soud prvního stupně, tedy plně odpovídá tomu, že nešlo o úkony tak mimořádně obtížné, že by bylo odůvodněno zvýšení až na maximálně možnou výši podle uvedeného ustanovení, když zejména studium cizího práva nebylo tak nutné ani tak rozsáhlé a časově náročné, jak by zvýšení odměny na trojnásobek odpovídalo a nebylo ostatně ani spojeno se všemi úkony právní služby.

Soud prvního stupně nijak nepochybil ani pokud jde o stanovení odměny za další porady s klientem přesahující jednu hodinu podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu. Poskytnutí odměny za jeden úkon právní služby u déletrvajících úkonů za každé započaté dvě hodiny je výslovně uvedeno v ustanoveních § 11 odst. 1 písm. e), f), g), i) advokátního tarifu, nikoli u § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu. Pokud by byl normotvůrce veden záměrem postupovat při odměňování porad s klientem obdobně jako u úkonů výše uvedených, byla by v posléze uvedeném ustanovení užitá obdobná formulace. Skutečnost, že další porada s klientem je odměňována pouze pokud přesáhla jednu hodinu, což je v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu výslovně uvedeno, nijak nebránila tomu vyjádřit i v tomto případě, že při poradě delšího trvání odměna náleží za každé započaté dvě hodiny, po které porada trvá nad stanovený minimální rozsah více jak jedné hodiny. Úprava odměňování za porady s klientem by pak byla obdobná jako u čtyř výše uvedených případů, kdy tarif výslovně stanoví, že odměna přísluší za každý z těchto úkonů za každé započaté dvě hodiny – pouze s tím rozdílem, že by byla stanovena minimální délka porady, potřebná k tomu, aby za tento úkon právní pomoci odměna vůbec příslušela. Pokud ale advokátní tarif nic takového nestanoví, je z toho zřejmé, že předpokládá u porady přesahující jednu hodinu odměnu za jeden úkon právní služby bez ohledu na to, jak byla porada dlouhá a o jakou dobu přesáhla zmíněnou stanovenou minimální délku.

I v případě odměny za porady s klientem nebyly tedy výhrady obhájce, uplatněné jím ve stížnosti, shledány důvodnými. Pro úplnost lze již jen připomenout, že časová náročnost obhájcem uváděných porad, ve spojení i s tím, že při nich, když nebyl přítomen tlumočník, užíval obhájce cizího jazyka, nezůstala při stanovení odměny nepovšimnuta a byla dostatečně vyjádřena tím, že – jak to bylo již uvedeno – byla odměna za ně zvýšena soudem prvního stupně na dvojnásobek.

Stížnost obhájce nebyla tedy shledána důvodnou. Za situace, kdy nebyly zjištěny ani jiné vady, které by odůvodňovaly jiné rozhodnutí vrchního soudu, byla proto stížnost obhájce jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta.